

hen; Kommissionen sidder saa og overvejer og overvejer, men Tiden gaar, og der bliver ikke gjort noget. Hvornaar denne Kommission bliver færdig, kan man ikke have nogen Mening om. Kupering af Hester, som det ogsaa fremhæves i dette Andragende, utvivlsomt Dyrplageri, endogsaa efter den bestaaende Lovs Paragraf om Dyrplageri. Jeg mener, at den Raahed burde kunne forbydes uden nogen særlig Lovforanstaltning. Men jeg ved ogsaa, at Bestræbelserne i saa Henseende ere strandede paa en Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, hvori det hedder, „at der ikke paa Grundlag af den nugældende Straffelovs Bestemmelser om Dyrplageri vil kunne idømmes Straf for Kupering af Hestes Haler, naar denne Operation udføres paa rette Maade, blandt andet fordi man utvivlsomt, den Gang Straffeloven blev given, ikke har tænkt sig Muligheden af, at denne paa Luksusheste almindeligt udførte Operation kunde falde ind under Lovens Definition af Begrebet Dyrplageri“. Jeg kan nu ikke anerkende, at det veterinære Sundhedsraad er kompetent til at fortolke Straffelovens Bestemmelse i den anførte Retning, og det glæder mig for Resten ogsaa, at det samme Raad, umiddelbart efter at have sagt dette, siger: „Da Fjernelsen af en Del af Hestens Hale imidlertid i Regelen kun er et af Moden dikteret Indgreb, som i mange Tilfælde senere volder Dyret betydelig Gene, kan man finde det rigtigt at udvirke Lovhjemmel til at forbyde denne Operation, undtagen i saadanne Tilfælde, hvor Sygdom, Misdannelse eller Uvaner maatte gøre den nødvendig. I saadanne Tilfælde bør den kun udføres af Dyr læger“. Man mener altsaa, at den bestaaende Lov er til Hinder for at forbyde Kupering. Det mener jeg nu ikke. Men hvis den højtærede Justitsminister vil følge det veterinære Sundhedsraads Mening, at det er nødvendigt at faa en Lovbestemmelse, saa er der altsaa her en Anvisning fra det paagældende Raads Medlemmer, som jeg vil henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Det veterinære Sundhedsraad mener altsaa, at Kupering bør forbydes. Det er jo allerede et Resultat, og jeg haaber, at det vil kunne føre til en virkelig afgørende Foranstaltning i saa Henseende. Hvorfor kunne vi ikke hurtigst muligt faa en Lov herom? Jeg venter nu at høre den højtærede Justitsministers Mening om denne Sag.

I det foreliggende Andragende nævnes endvidere Spørgsmaalet om en Slagtelo.

Kongressens Beslutning siger herom: „Slagtning skal ske hurtigt uden Dyrplageri, idet Dyret forinden bedøves (helst med Skydeapparat), undtagen naar Affivelsen sker ved rask at afhugge Hovedet. Blodafspningen skal ske straks efter Bedøvningen, og Dyret maa ikke ophænges, flaaes eller skoldes, førend Blodafspningen er til Ende. Fjerkræ maa ikke plukkes, førend Døden er indtraadt. Børn maa ikke være til Stede ved Slagtning.“ Jeg skal oplyse, at i England har man i Fjor vedtaget en Lov om Slagtning, en Lov, der ikke alene indeholder Bestemmelser om Slagtning, men tillige adskillige Bestemmelser til Beskyttelse af Dyr mod Dyrplageri. Denne Lov traadte i Kraft den 1. Januar i Aar. I Finland er Forholdet det, at baade Staten, Autoriteterne, Præsterne og Veterinærerne støtte Dyrebeskyttelsen. Der have de ogsaa en Slagtelo, og i det hele betragtes Dyreværnet med den største Alvor og Interesse baade fra Lovgivningsmagtens og fra Befolkningens Side. I Finland forstaaer Politiet ganske anderledes at hævde Dyrenes Ret, end Tilfældet er herhjemme, f. Eks. her i København. I Finland er det saadan, at en Betjent møder daglig paa Dyrebeskyttelsens Kontor for at modtage og aflægge Rapport i Dyrplagerisager, og en Politimand rejser paa Statens Regning rundt i Landet for at inspicere paa Dyrebeskyttelsens Vegne, ligesom Staten giver fri Rejse til Foredragsholdere i Dyreværnets Tjeneste. Følgen heraf er, at Dyrene behandles overordentlig godt i Finland; der gøres fra det offentlige Side alt muligt for, at deres Tilværelse kan blive saa god som muligt. Selvfølgelig er det ogsaa en fejl Opfattelse, at hensynsløs Behandling af Slagtedyret skulde fremme Arbejdet eller gøre Fortjenesten større. Det modsatte er sikkert Tilfældet. Baade i human og økonomisk Henseende vilde vi være vel tjente med, om Lovgivningsmagten kunde skride til at indføre nogle almindelige Regler for Slagtning her i Landet, og jeg vil tillade mig at benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Minister, om vi med det første kunne vente, at der her i Tinget fremsættes et Forslag til en Slagtelo.

Jeg vil ogsaa fremhæve, at der bør være detaillerede Bestemmelser om Dyrs Behandling ved Transport paa Jernbane, Skib og Landevej. Man burde ogsaa have Bestemmelser om, hvad der overhovedet skal forstaaes ved Dyrplageri. Meningerne kunne jo være meget delte om, hvad der er „grov Mishandling“ af Dyr, og det er